

Chương Mười

N

gô Sương nghe chủ nhân tiềm long cốc lên tiếng mời, bèn cũng hướng về ngôi nhà ấy vận công gom tiếng nói:

- Văn bối được đoái mời hết sức vinh hạnh, xin tuân mạng khát yết, mong tiền bối chỉ giáo cho.

Để tỏ lòng tôn kính cốc chủ, chàng quay người xuống núi vòng ra cửa cốc theo con đường nhỏ thử thả bước vào. Lúc này trời đã sáng tỏ, Ngô Sương băng qua rừng mai, đã thấy cửa rào ngôi nhà lá mở toang, một lão nhân râu đen đang đứng trong vườn ngắm nhìn một cảnh cúc tím.

Lão nhân này sắc mặt hồng hào, hai tay trắng nuột, trông chưa đến ngũ tuần thần thái thanh cao thoát tục. Lúc này tiếng bước chân khẽ khàng trên tuyết của Ngô Sương đã kinh động đến lão nhân, ông ngẩng lên mỉm cười gật đầu chào Ngô Sương.

Ngô Sương vội bước nhanh đến vòng tay xá dài nói:

- Văn bối Ngô Sương khấu kiến lão tiền bối.

Ngay khi ấy một chiếc lá theo gió bay đến, rơi trên tay trái lão nhân. Lão nhân như vô ý phát nhẹ, chiếc lá liền như tên bắn bay vút vào mặt Ngô Sương.

Ngô Sương bởi quá bất ngờ, giật mình kinh hãi vội nghiêng đầu sang bên tránh, chiếc lá lướt sát đôi mày bay thẳng ra ngoài vườn, cắm vào thân một cây mai đang nở rộ chấn động đến hoa mai rụng rơi lả tả.

Tiếp theo Ngô Sương cảm thấy một luồng kinh lực vô hình ập đến trước ngực, người vừa định cúi xuống quỳ bái, vội chững lại hai tay đẩy lùi tám bước, tuy hai lần cố hết sức trụ người song đều vô hiệu, đến bước thứ tám ngâm vận chân khí độc môn của sư phụ mới trụ chân lại được và qua đó bị đối phương nhận ra lai lịch. Lão nhân nhẹ gật gù nói:

- À, thì ra là đồ đệ của Mễ Nham!

Đoạn mỉm cười hỏi:

- Lệnh sư vẫn khỏe chứ?

Ngô Sương nghe giọng điệu, biết ngay là lão nhân này võ công và bối phận đều không kém hơn ân sư, vội cung kính đáp:

- Đa tạ lão tiền bối đã quan hoài, gia sư vẫn khỏe.

Lão nhân nhoẻn cười:

- Lão phu với lệnh sư đã hai mươi năm không gặp nhau rồi!

Đoạn với giọng cảm khái nói tiếp:

- Thời gian qua nhanh thật, thấm thoát người đã già rồi!

Lão nhân trầm ngâm như đắm chìm trong dĩ vãng, hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói:

- Mời vào trong ngôi!

Đoạn dẫn trước quay người đi vào nhà, Ngô Sương theo sau. Hai người ngồi vào bàn đối diện nhau, chỉ thấy ngôi nhà này tuy chỉ có ba gian, song rất là rộng rãi, trong thất đầy sách và có cả cầm kỳ, tuy đơn sơ nhưng thanh nhã thoát tục. Gian phòng phía đông có lẽ là cư thất của lão nhân, chỉ thấy trên bức vách đối diện với cửa có treo một thanh cổ kiếm, bao kiếm màu đen sẫm trông rất cũ kỹ, ngoài ra không còn vật nào liên quan đến giới võ lâm nữa.

Lúc này hai tiểu đồng khi nãy đã pha xong trà mang lên. Trông thấy Ngô Sương hai trẻ đỏ mặt bẽn lễn lão nhân bèn nói:

- Kiên nhi, Phác nhi vị này là Ngô Sương truyền nhân của Tử Quải lão nhân, hai người phải gọi là sư huynh. Từ nay hai người cần phải học hỏi nhiều ở Ngô huynh không được tinh nghịch.

Hai cậu bé cúi gầm mặt, cùng thi lễ với Ngô Sương, lúng búng nói:

- Ngô sư huynh!

Ngô Sương vội đứng lên thi lễ:

- Hai vị sư đệ vất vả quá!

Hai cậu bé lui ra, vừa qua khỏi cửa bèn làm mặt xấu với nhau, cười khúc khích chạy đi như bay. Lão nhân thấy như vậy lắc đầu:

- Thật tinh nghịch quá sức.

Ngô Sương đứng lên cung kính hỏi:

- Xin hỏi tiền bối với gia sư xưng hô thế nào, kẻ vãn bối thất lễ với bậc tôn trưởng.

Lão nhân cười giòn:

- Lão phu tiêu điều thế ngoại, trộm sống sơn lâm đã mấy mươi năm, sớm đã bị người đời quên lãng, duy có lệnh sư với lão phu giao tình thâm hậu hoặc giả có đề cập đến với người.

Ngưng chốc lát bỗng hỏi:

- Người có nghe nói đến tên Ninh Hân bao giờ chưa?

Ngô Sương rung động cõi lòng vội rời ghế cung kính quỳ xuống vái lạy nói:

- Vãn bối tham kiến Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Ninh sư thúc!

Lão nhân buông tiếng cười dài, lần này không ngăn cản Ngô Sương bái lạy, chỉ mỉm cười nói:

- Miễn lễ! miễn lễ! người phải gọi lão phu là sư bá mới đúng, vì sư phụ người hãy còn kém lão phu bảy tuổi.

- Vâng! gia sư vẫn thường kể những sự tích anh dũng của Ninh sư bá khi xưa, một thanh trường kiếm trấn áp vô lâm, tung hoành vũ nội không ai địch nổi, hiệu xưng Kiếm Tôn Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm.

Trong khi ấy chàng thầm nhủ:

- Lão nhân này tuổi đã gần tám mươi mà trông chưa đầy năm mươi, nếu không chứng kiến tận mắt thật khó thể tin được.

Chỉ nghe lão nhân an ủi nói:

- Quả nhiên lệnh sư hãy chưa quên cố nhân.

Lại như nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa nhẹ gật gù nói:

- Lệnh sư tính tình trung hậu khoan dung độ lượng, chỉ khen sở trường chứ không vạch sở đoản của người, về khía cạnh ấy lão phu với Thích Dương, Ngụy Chiêu thật không bì kịp... Khi xưa Tử Quải của lệnh sư với Ô Cung của Thích Dương được mọi người gọi là Huê Hạ Song Tuyệt, còn một kiếm, một côn của lão phu và Ngụy Chiêu gọi là Vô Lâm Song Kỳ. Nhưng thật ra cũng chẳng có gì kỳ lạ, nếu thẳng thắn so sánh, lệnh sư công lực cao thâm hơn cả, song vì không muốn bộc lộ, khiến ba người kia buồn lòng nên chỉ giữ tương đương mà thôi.

Lão nhân bỗng mắt rục lên khởi như trở về với thời thanh niên mỉm cười nói tiếp:

- Tuyệt Mệnh Tam Quải của lệnh sư và Bá Cung Cửu Thức của Thích Dương, Truy Phong Thất Kiếm của lão phu và Đãng Ma Thập Bát Côn của Ngụy Chiêu kể như là tuyệt chiêu vô lâm của bốn người. Lão phu từng lần lượt tỷ đấu, với hai người kia tuy không người nào bại, song đều đã hết sức thi thố hết toàn lực, duy lần tỷ đấu với lệnh sư. Truy Phong Thất Kiếm của lão phu đã liên tục biến đổi sáu lần mà lệnh sư vẫn ứng phó ung dung, không chút nao núng lộ sơ hở. bề ngoài hai người kể như hòa nhau, nhưng trong thâm tâm lão phu hiểu rất rõ, võ công của lệnh sư không chỉ có vậy.

Lão nhân quả quyết nói tiếp:

- Qua đó chứng tỏ Tử Quải Ô Cung hồi lúc thanh niên tuy từng tỷ đấu bốn ngày bốn đêm trên đỉnh Hoàng Sơn mà bất phân thắng bại. Lão phu tuy không được chứng kiến tận mắt, song với tính tình của lệnh sư, chắc hẳn là phải có nhường nhịn Ô Cung Can Thành Thích Dương. Lão phu biết rõ Thích Dương là người nóng nảy hiếu thắng, chắc chắn không bao giờ nhường nhịn.

Văn bối từng nghe gia sư kể võ công của các vị sư thúc bá, người nào cũng có khía cạnh độc đáo riêng, kẻ khác không thể sánh bằng. Lão nhân gật đầu bỗng hỏi:

- Người biết chơi cờ không?

- Văn bối chỉ biết đi cờ chứ không thành thạo.

- Chẳng hạn như việc chơi cờ, dù đối phương cao hay thấp, ta đều có thể hòa với nhau, nếu ví như võ công, lệnh sư chính là vậy, thật khiến người không sao mà lường được.

Ngô Sương nghĩ lại quả đúng là ân sư luôn chỉ bảo chàng xử thế phải khiêm tốn nhường nhịn, nghe vị tiền bối hiệp ẩn này ngợi khen đức tính tốt đẹp của ân sư chàng cũng hết sức lấy làm hãnh diện và càng thêm sùng kính lão nhân gia ấy hơn. Ngô Sương bỗng nghĩ tới Ác Hào Khách Phương Bình ở khách điểm Cao Thăng bèn hỏi:

- Văn bối nghe nói Hoàng Diện Di Đà Ngụy lão tiền bối hồi bốn mươi năm trước chỉ với một ngọn Tử Đồng Côn chỉ sử dụng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn đã liên tiếp hạ sát Lũng Đông Bát Đồ trong khoảnh khắc, uy danh lừng lẫy giang hồ, mãi đến ngày nay những bằng hữu võ lâm nhắc đến sự kiện ấy vẫn còn khâm phục ngợi khen, sư bá hẳn cũng biết việc ấy.

Lão nhân nhẹ gật đầu đưa mắt nhìn thanh cổ kiếm trên vách cười ngạo nghễ nói:

- Tử Đồng Côn của Ngụy Chiêu lừng danh vũ nội, nhất là Đãng Ma Thập Bát Côn của y thật bất phàm.

Đoạn đưa tay chỉ thanh cổ kiếm nói:

- Khi xưa lão phu từng dùng thanh kiếm này liên tục nghênh tiếp y bảy mươi hai côn.

Đoạn nhẹ lắc đầu khẽ thở dài nói tiếp:

- Bây giờ người đã già, kiếm cũng đã hoen rỉ rồi!

Lão nhân cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi lại ngẩng lên, nghiêm mặt nói:

- Hồi bốn mươi năm trước Ngụy Chiêu hạ sát Bát Đồ để trừ họa cho dân, chẳng ngờ bốn mươi năm sau hậu duệ của bát đồ lại làm hại vô lâm, gây ra tang tóc, chẳng những Ngụy Chiêu và Tiêu Tuyết Thuần không còn tiếp tục hưởng nhàn ở Nhạn Lộ được nữa, mà ngay cả lão phu đến lúc ấy cũng phải ra mặt ứng phó.

Ngô Sương rúng động cõi lòng:

- Sư bá đã nghe được điều gì không ổn ư?

Lão nhân gật đầu:

- Tháng rồi con gái Thích Dương là Thích Nam Giao đi ngang qua đây, nói là có việc ra Quan Ngoại trở về, tiện đường ghé thăm lão phu, cho biết dọc đường đã nghe được hậu duệ của Bát Đồ đang cấu kết với bọn tà phỉ chuẩn bị đối phó với nhân vật chính phái và báo thù cho tiên nhân của họ. Nghe đâu trong ngày mừng thọ bảy mươi của Mục Đoan Dương ở Hà Bắc, khách đến mừng đã có hơn mười người thọ hại và trước đó cũng có hai nhân vật võ lâm vô cố táng mạng, đang lúc điều tra thì xảy ra sự kiện ở Mục Gia Dục, mới biết là do một người gây ra. Nghe đâu người ấy võ công cao cường, từ Hà Bắc đến Hà Nam rồi qua Sơn Đông, Sơn Tây, mục đích của y là gì hiện vẫn chưa rõ, nhưng y đi đến đâu là giết người đến đó. Theo lời Thích Nam Giao kể, lúc đi nàng đã gặp người ấy ở huyện Bình Nguyên, khi về lại gặp y ở Nê Câu Trấn, cả hai lần đều bị Thích Nam Giao dùng cung đạn làm y kinh hồn bỏ chạy. bởi chưa rõ sự thật và bản thân bận việc nên Thích Nam Giao cũng không truy cứu.

Ngô Sương lẩm bẩm:

- Thì ra là thiên kim của Thích lão tiên bối!

Lão nhân trở mắt nhìn Ngô Sương:

- Người biết ả nha đầu ấy ư?

Ngô Sương lắc đầu, lão nhân ngẫm nghĩ chốc lát lại nói:

- Thích Nam Giao nói, nghe đồn người ấy là hậu duệ của Âm Tào Sứ Giả Kim Ngũ, nếu đúng thật như vậy chắc chắn là hành động của họ có kế hoạch, đây chẳng qua là khởi đầu, tiếp theo mới là chính yếu.

Lão nhân nói đến đó nhẹ nhàng lắc đầu. Ngô Sương bỗng nói:

- Sư bá người ấy quả đúng họ Kim.

Lão nhân mắt rục lên, với vẻ dò hỏi Ngô Sương. Ngô Sương bèn kể lại sự kiện ở Hiên Viên Quan và những gì Đỗ Phúc Toàn đã cho biết, sau cùng vì đuổi theo Kim Đại Quang mới ngẫu nhiên đến đây. Lão nhân gật gù nói:

- Vậy là trong võ lâm hắc đã có sự chuẩn bị, hãy chờ tình hình diễn biến hãy định liệu... rồi đây giới võ lâm lại nhiều nhương nữa rồi!

Lão nhân trầm ngâm một hồi, lại nhìn Ngô Sương nói:

- Người ngẫu nhiên đến đây, đó cũng là điều quý hóa, lão phu tuổi đã gần đất xa trời, không có gì để tặng đồ đệ cố nhân, thôi thì lão phu truyền cho người Truy Phong Thất Kiếm vậy.

Ngô Sương mừng rỡ vội quỳ sụp xuống vái lạy.

Lão nhân cười vui vẻ, đứng lên gọi Kiên nhi và Phác nhi và bảo thu xếp chỗ ở cho Ngô Sương ở phòng bên cùng với hai cậu bé. Thế là Ngô Sương đã ở lại trong Tiềm Long Cốc đến mấy tháng tạm không nói đến.

Hãy nói về Kim Đại Quang, sau khi bại đầu ở Hiên Viên Quan, vốn chạy thẳng về hướng chính nam, được một quãng không thấy Ngô Sương đuổi theo, bèn theo hướng đông nam dọc Đỉnh Hà đi về phía Đại Biệt Sơn vì thế Ngô Sương đuổi theo không gặp.

Sáng hôm sau, Kim Đại Quang đến ranh giới tỉnh Hà Nam và Hồ Bắc, qua khỏi Cửa Lý Quan, đã đến gần khu vực Đại Biệt Sơn, vùng này núi nhiều dân thưa, đi đến trưa cũng không gặp ngôi nhà nào, xa xa có một rặng núi đen rất nổi bật, các nơi khác đều cây cỏ um tùm, duy trên ngọn núi này không một ngọn cỏ.

Kim Đại Quang đang quan sát, bỗng thấy nơi góc núi đối diện bóng vàng thấp thoáng, như có người phóng đi vào rặng núi, tuy cách khá xa, song với nhãn lực của Kim Đại Quang y tin chắc mình đã không nhìn lầm, bất giác động tính hiếu kỳ, bèn thi triển khinh công đuổi theo bóng vàng kia.

Chừng thời gian một tuần trà sau, Kim Đại Quang đã đến gần rặng núi đen, giờ mới thấy rõ rặng núi này diện tích rất rộng, hình dạng như một hạp cốc, rộng chừng hai mươi dặm và sâu đến mười mấy dặm, trong cốc núi đá lởm chởm khó đi, nơi tận cùng có một tảng đá đen to cao khoảng mười trượng, sau tảng đá là một vách núi đen cao hơn trăm trượng và rất trơn trượt.

Kim Đại Quang quan sát một hồi, bất giác chau mày, thầm nghĩ đã có người hẳn phải có nơi cư trú, nhưng sống ở một nơi hoang vu thế này, nếu Kim Đại Quang không chính mình tận mắt trông thấy thì chắc chắn y không bao giờ tin nơi đây lại có người ở.

Kim Đại Quang tung mình, chân phải đứng trên một mỏm đá nhọn, quan sát một hồi thấy không có gì khác lạ bèn tiến thẳng vào, đến gần tảng đá to vẫn không phát hiện được gì, y ngược nhìn lên tảng đá, thầm nhủ:

- Dù là cao thủ bậc nhất võ lâm cũng không thể tung mình một cái lên trên được ngay, nhưng mình trông thấy chắc chắn không lầm và đoạn đường đi qua cũng xem xét hết sức kỹ lưỡng, tuyệt đối không có chỗ ẩn nấp, hạp cốc tuy sâu, nhưng ngoại trừ có nhiều mỏm đá nhọn, quan sát hết sức dễ dàng, hơn nữa người kia mặc áo vàng đen rất dễ phân biệt chẳng thể nào không nhìn thấy được, vấn đề chắc chắn là ở tảng đá to này.

Kim Đại Quang vừa nghĩ vừa xem xét quanh tảng đá, chợt động tâm tung mình lên trên một mỏm đá cao nhọn chừng ba trượng. giờ mới phát hiện nơi chỗ đứng chân có một khoảng to hơn một thước đã trở thành màu xám trắng, càng khẳng định chỗ này thường xuyên có người đặt chân xuống.

Y lại quan sát nơi giữa tảng đá với vách núi, bỗng phát hiện một hốc sâu chừng ba tấc và rộng hơn một thước, như do người đục trên vách đá, nằm cách mỏm đá cao hơn ba trượng bởi tiếp màu với vách núi, nếu không lưu ý rất khó phát hiện.

Kim Đại Quang buông tiếng cười khẩy, tung mình nhảy lên vách núi, khi đến gần hai chân đạp nhẹ vào mép hốc đá, với thế Kim Lý Đảo Xuyên Ba lướt chéo sang tảng đá to, nhẹ nhàng hạ chân trên ấy. lúc này mới trông thấy rõ trên tảng đá bên phải bằng phẳng và rộng hơn chừng năm trượng, trên đầy dưới nhọn, không thể trực tiếp phóng lên được.

Do bởi phía trước tảng đá nhô cao, đứng trên ấy nhìn xuống, mọi cảnh vật trong vòng mấy mươi trượng đều nằm trong tầm mắt và hạp cốc dài mấy mươi dặm cũng trông rõ mồn một. nhưng nếu từ ngoài nhìn lên tảng đá thì không sao trông thấy được người đứng trên ấy. Kim Đại Quang thầm nghĩ:

- Nếu lúc mình vào hạp cốc mà có người ở trên tảng đá chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Ngoài ra còn trong khoảng giữa tảng đá với vách núi có một hang động cao chừng năm thước, vì trong động tối om nên không biết thông đến đâu. Lúc này mặt trời đã ngã sang tây, sơn cốc càng thêm u ám.

Kim Đại Quang nhìn vào hang động một hồi lâu, không thấy có động tĩnh gì, sau một thoáng do dự, y đưa tay phải xuống bên lưng, rút Lượng Thiên Xích ra cầm tay, sau đó tung mình vào động. vào đến bên trong Kim Đại Quang mới thấy rõ hang động này rộng rãi bằng phẳng và sâu hun hút, bởi luôn có gió thổi vào nên hang động rất khô ráo.

Kim Đại Quang tiến vào thêm một đoạn, mới hay đây là một hang động xuyên núi, càng không dám khinh suất. Kim Đại Quang đi vào trong hang động tối om và

khúc khủy được mấy dặm, lòng đang thắc mắc không rõ hang động này đi đến đâu mới dứt, bỗng trước mặt bừng sáng khiến y giật nảy mình.

Lúc này Kim Đại Quang đang đứng trên một ngọn đồi bằng, trước mặt toàn rừng xanh cỏ biếc, nắng chiều chênh chếch soi xuống nửa ngọn đồi, cảnh sắc tươi đẹp hoàn toàn khác với ngoài kia và khí hậu cũng hết sức ấm áp. Lại thấy khe suối khúc khủy, lối đi ngoằn ngoèo, như từng được bàn tay con người tu sửa.

Kim Đại Quang phóng mắt nhìn, không có nhà mà cũng chẳng có bóng người. Y buông tiếng đằng hắng vừa định cất bước, bỗng nghe từ sau hai cây tùng bên phải cách y không xa vang lên một tiếng cười lạnh lùng:

- Hắc Thạch Nham xưa nay không cho người ngoài bước chân vào, người thật là to gan.

Tiếp theo bóng vàng nhấp nhóang, Kim Đại Quang bỗng cảm thấy một luồng chưởng pháp nóng rực ập nhanh tới vai trái. Kim Đại Quang vội vùng thước gỗ và lách người sang bên phải bẫy thước, định thần nhìn kỹ, đối phương là một thanh niên áo vàng tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, hai người đều kinh ngạc bởi công lực thâm hậu của đối phương. Kim Đại Quang thầm nhủ:

- Quả nhiên mình đã không nhìn nhầm Âm Thủ Sách Mệnh này trước nay chỉ gây hấn với người, hôm nay lại có kẻ tìm mình gây sự, thật là chuyện mới lạ.

Đoạn bèn cười khẩy nói:

- Tiểu tử vùng núi này là của người đã mua hay sao?

Thanh niên áo vàng danh mặt nhường mày tức giận nói:

- Nghe người nói năng lung tung ngang tàng ngạo mạn thế này, để cho người sống thật là vô ích.

Tiếp theo gần giọng nói:

- Hôm nay người đừng hòng sống rời khỏi đây!

Vừa dứt lời song chưởng đã đẩy nhanh ra, hai luồng kinh lực nóng rực như vũ bão ập nhanh vào Kim Đại Quang. Khi thanh niên áo vàng vừa đưa song chưởng lên, Kim Đại Quang đã thấy lòng bàn tay đối phương đỏ như máu, biết ngay chưởng lực lợi hại và chưởng ám toán vừa rồi có kèm theo sức nóng, đó chính là loại chưởng lực khắc tinh của mình, nên thanh niên áo vàng vừa xuất chưởng y đã vội vùng động Lượng Thiên Xích và lùi nhanh ra sau hơn trượng, thừa lúc chưởng thế đối phương đã suy yếu, hữu thước tả chưởng liên tiếp tung ra bảy chiêu phản công.

Thanh niên áo vàng liền bị bức lùi hai bước, khẽ buông tiếng cười gằn, song chưởng lại tung ra như vũ bão, đồng thời tung chân phóng ra ba cước công vào ba đại huyệt nơi bụng tim, yết hầu Kim Đại Quang, mặc cho Kim Đại Quang giở hết toàn lực vẫn bị bức lùi năm bước. Kim Đại Quang biết hôm nay đã gặp kinh địch thù nhì, người này tuy công lực không thâm hậu bằng thiếu niên anh tuấn ở Hiên Viên Quan, nhưng hoàn cảnh hết sức bất lợi, nếu thua bại khó thể thoát thân, bèn thi triển hết toàn lực ứng phó.

Trong năm mươi chiêu, đôi bên tuy có công có thủ nhưng Kim Đại Quang không giành được thượng phong. Sau năm mươi chiêu thanh niên áo vàng cả bàn tay lên đến khuỷu đều biến thành màu đỏ.

Kim Đại Quang lúc này sắc mặt nhợt nhạt cuộc chiến càng thêm ác liệt, chỉ thấy hai cái bóng một đen một vàng, lúc tách ra lúc xấp vào, quần thảo trên một khoảng rộng mấy mươi trượng.

Sau trăm chiêu, Kim Đại Quang càng thêm mệt nhọc tự nghĩ khi rời khỏi Vu Lộ Sơn đến giờ, hành trình mấy ngàn dặm trải qua trăm cuộc chiến đấu, đối thủ mạnh có yếu có, nhưng bất luận thắng bại đều chưa qua khỏi năm mươi chiêu, vậy mà hôm nay lại vượt quá trăm chiêu, đối phương càng đấu càng dũng mãnh, nếu không dùng hiểm chiêu thủ thắng hôm nay e sẽ dữ nhiều lành ít.

Lúc này mặt trời đã lặn xuống núi sơn cốc xẩm tối. Kim Đại Quang bèn ngậm vận công lực thừa lúc thanh niên áo vàng thoáng chậm lại, buông tiếng quát to thước chưởng cùng liên tiếp tung ra tám chiêu, chiêu sau cùng là Thiên La Địa Vồng đã vây phủ khắp người thanh niên áo vàng, mắt thấy chỉ cần một chiêu nữa thanh niên áo vàng dù không táng mạng tại chỗ thì ắt cũng thọ thương.

Thanh niên áo vàng bị Kim Đại Quang một hồi tấn công dồn dập, liên tiếp thoái lui năm bước, ngay khi chiêu sau cùng của đối phương vây phủ khắp người chợt cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến, cơ hồ nghẹt thở, vội thụp người song chưởng liên tiếp tung ra chín chiêu, bùng một tiếng vang dội thanh niên áo vàng mặt đỏ bừng loạng choạng lui ra sau bảy bước còn Kim Đại Quang thì bị văng ra xa gần hai trượng.

Ngay khi Kim Đại Quang sắp rơi xuống đất, bỗng nghe một tiếng cười trầm đục rồi thì một bóng đen từ trên không bay xuống, Kim Đại Quang chưa rơi xuống đến đất, bỗng cảm thấy một bàn tay chộp vào cổ, y vội vùng thước quét ra sau, song lại cảm thấy khuỷu tay phải tê dại và cổ tay đau nhói sau đó không còn hay biết gì nữa.

Khi Kim Đại Quang hồi tỉnh đã là chiều hôm sau, mở mắt thấy mình đang nằm trong một thạch động, tuy là thạch động nhưng đầy đủ cửa sổ và cửa ra vào, vuông vức như một gian phòng ngủ ngoài mình ra không còn vật gì khác.

Kim Đại Quang nhớ lại là sau khi giao chiến với thiếu niên áo vàng mình đã bị người chế ngự, chẳng rõ đối phương là thù hay bạn. nếu là thù, hẳn bây giờ mình đã táng mạng. hơn nữa muốn không bị trói giữ thế này, tất nhiên là có ý để cho mình tự do đi lại. còn như là bạn đối xử thế này thật quá tệ, vừa nghĩ vừa vận chân lực định ngồi dậy, ngờ đâu vừa dùng sức, liền cảm thấy toàn thân đau nhức rã rời, chẳng những không thể ngồi dậy ngay mà ngay cả động dậy cũng chẳng được, giờ mới hiểu ra vì sao đối phương đã không trói giữ mình.

Ngay khi ấy có tiếng bước chân tiến về phía này, lát sau đã đến cửa động thất dừng lại. sau đó cửa ván im lìm mở ra, thanh niên áo vàng hôm qua xuất hiện, y đứng trước cửa đưa mắt nhìn Kim Đại Quang lạnh lùng nói:

- Gia sư có lệnh bảo tôn giá đến gặp ngay!

Kim Đại Quang cũng lạnh lùng nhìn đối phương hậm hực nói:

- Nếu đại gia đi đứng được đã rời khỏi cái nơi khốn kiếp này từ lâu rồi, lệnh với lặc.

Thanh niên áo vàng cười gằn, cất chân một cái đã đến trước mặt Kim Đại Quang, xách lấy y ra khỏi động thất, đi chừng hai mươi lại đến một động thất khác, cất tiếng cung kính nói:

- Kính bẩm sư tôn, y đã được mang đến.

Một giọng nói trầm mạnh từ trong thạch động vọng ra:

- Mang y vào đây.

Thanh niên áo vàng xách Kim Đại Quang đi vào động ném y xuống đất. tiếng khi nãy lại nói:

- Hãy cho y ngồi dậy nói chuyện.

Thanh niên áo vàng tiến tới, tay trái xách Kim Đại Quang lên, tay phải lần lượt vỗ vào ba nơi thượng trung hạ trên sống lưng y và chớp nhoáng điểm bảy chỉ vào giữa lưng và eo. Kim Đại Quang rùng mình, liền tức cảm thấy khí huyết thông suốt, công lực phục hồi nửa phần khi thanh niên áo vàng lui về chỗ cũ thì Kim Đại Quang đã ngồi vững vàng trên mặt đất.

Lúc này Kim Đại Quang mới trông rõ thạch động này to rộng hơn thạch động khi nãy gấp mấy lần, bàn ghế sạch sẽ thơm mát, nơi góc phải phía trong có một chiếc giường đá. Trên giường có một chiếc bồ đoàn to cỡ mặt bàn, trên bồ đoàn là một lão nhân áo vàng mập mạp, hai mắt đỏ như lửa, râu mày tóc đều màu đỏ sẫm... Đôi mắt khi khép mở phát ra hai luồng ánh sáng đỏ hết sức ghê rợn khiến người không dám nhìn thẳng.

Trước giường là một chiếc bàn chữ nhật bằng gỗ đàn tím, chính giữa là một chiếc lư hương nghi ngút khói, tỏa hương thoang thoảng. Cạnh đó là một chiếc thạch đôn cao ngang bàn chẳng biết để làm gì. Lượng Thiên Xích của mình đang đặt trên chiếc đôn ấy.

Kim Đại Quang bỗng thấy lão nhân to mập ánh mắt hồng quang nhìn Lượng Thiên Xích của mình lạnh lùng hỏi:

- Đó là vật sở hữu của Thường Miên Hương, người có quan hệ thế nào với Hoa Diện Quỷ Vương?

Kim Đại Quang nghe lão nhân to mập ngang nhiên gọi thẳng danh tính sư phụ mình như vậy, hết sức bức tức vốn định không trả lời và mai mỉa mấy câu, song ngẩng lên thấy ánh mắt đỏ như lửa của đối phương đang hết sức uy nghiêm nhìn mình. Bất giác buột miệng đáp:

- Đó chính là gia sư.

Lão nhân to mập mở to đôi mắt:

- À, nghe nói con trai của Âm Tào Sứ Giả Kim Ngũ theo Thường Miên Hương học luyện võ nghệ, người với y ai lớn ai nhỏ?

Kim Đại Quang rung động cõi lòng biết lão nhân to mập này hẳn có quan hệ mật thiết với trưởng bối của mình, vội cung kính đáp:

- Văn bối chính là họ Kim, Âm Tào Sứ Giả chính là gia phụ.

- Người chính là con trai của Kim Ngũ ư?

Đoạn chẳng thấy lão nhân to mập cử động gì, người đã đến trước mặt Kim Đại Quang xách y lên, lần lượt bóp hai cái vào hai bên khủy chân, đoạn lại lui về ngồi trên bồ đoàn. Kim Đại Quang chỉ cảm thấy hai luồng sức nóng theo chân lên xuống không ngừng, luồng xuống thẳng ngón chân, luồng lên thẳng đến lưng, khiến y giật mình một cái thật mạnh, toàn thân nhể nhại mồ hôi song cảm thấy trong người hết sức thư thái. Lão nhân to mập trầm giọng nói:

- Nếu nửa ngày nữa mà không cứu người sẽ tàn phế suốt đời.

Kim Đại Quang tàn bạo là thế, nghe vậy cũng giật mình kinh hãi, vội khom lưng nói:

- Chẳng hay tiền bối là vị tôn trưởng nào xin cho biết để tiện xưng hô.

- Lão phu là Hỏa Dương Địa Quân, Lãnh Diện Phật Thang Minh là đồ đệ của lão phu, lúc phụ thân người còn sống, từng có nói với người chứ?

Kim Đại Quang vừa nghe lão nhân này chính là Hỏa Dương Địa Quân Thoát Vinh từng tung hoành giang hồ khi xưa, lòng mừng khôn xiết, có lẽ lão nhân đã gần trăm tuổi, vậy mà vẫn khỏe mạnh thế này, giờ mới tâm phục khẩu phục, vội quỳ xuống vái lạy cung kính nói:

- Lúc còn tại thế, gia phụ với Thang ngũ thúc vẫn thường đề cập đến uy danh của lão nhân gia. Kim Đại Quang này hôm nay thật là hữu duyên được gặp sư tổ, thật là bình sinh đại hạnh... Từ hôm qua đến giờ vẫn bối đã có nhiều mạo phạm, xin sư tổ rộng lòng lượng thứ!

Hỏa Dương Địa Quân giọng bình thản:

- Kẻ không biết chẳng có tội, bất tất phải đa lễ!

Đoạn đưa tay chỉ thanh niên áo vàng nói:

- Đây là Nam Cung đệ tử duy nhất lúc tuổi già của lão phu, theo bối phận người phải gọi bằng sư thúc.

Kim Đại Quang quay sang Nam Cung kiến lễ. từ hôm qua đến giờ Nam Cung như không có thiện cảm với vị sư đệ này chỉ hững hờ đối đáp vài câu theo phép lịch sự mà thôi. Sau đó Hỏa Dương Địa Quân quay sang Nam Cung nói:

- Người hãy đưa Kim Đại Quang đi nghỉ dưỡng, ba hôm sau hãy đưa lại đây gặp lão phu.

Thế là Nam Cung bèn đưa Kim Đại Quang bái biệt Hỏa Dương Địa Quân ra khỏi thạch động, đưa y đến ở tạm trong thạch động thứ ba bên trái còn thạch động thứ hai là chỗ ở của Nam Cung. Lúc này Kim Đại Quang mới nhìn rõ, thạch động này có năm gian đều do sức người tạo thành ngoại trừ gian của Hỏa Dương Địa Quân to rộng hơn, bốn gian khác đều tương đương nhau, nằm thẳng hàng trên vách núi đối diện với hang động Kim Đại Quang đã đi qua, bởi trên vách đây leo chằng chịt, phía trước lại từng bách um tùm thoát nhìn chẳng dễ phát giác.

Nhìn từ trong thạch động nhìn ra lại hết sức rõ ràng, chính vì vậy mà Kim Đại Quang lúc mới vào đã không phát hiện ra được. Sáng hôm thứ tư, Nam Cung theo lời

dẫn của sư phụ đưa Kim Đại Quang đến trước cửa thạch động yết kiến Hỏa Dương Địa Quân.

Hỏa Dương Địa Quân vừa thấy Kim Đại Quang liền hỏi:

- Công lực của người đã hoàn toàn hồi phục chưa?
- Thừa rồi!

Hỏa Dương Địa Quân quay sang Nam Cung nói:

- Hãy đến Băng động.

Nam Cung vâng một tiếng liền quay người ra khỏi thạch động, Kim Đại Quang cũng vội theo sau, đi đến một chỗ trũng cách động ba trượng. Nam Cung ngoảnh lại nhìn Kim Đại Quang lặng thình tung mình lên cao hơn ba trượng, một tay vươn ra chộp vào dây leo trên vách núi thoăn thoắt trèo lên.

Kim Đại Quang cũng liền theo sau, không đầy thời gian một tuần trà đã lên đến đỉnh núi. lên đến đỉnh núi Kim Đại Quang bỗng hỏi:

- Sư thúc, sư tổ có đến cùng không vậy?

Bỗng một giọng nói trầm mạnh từ sau lưng vang lên:

- Đi nhanh lên!

Kim Đại Quang giật mình ngoảnh lại nhìn, Hỏa Dương Địa Quân đang đứng ngay sau lưng hai người. bên kia núi là một tòa sơn cốc ngang, cốc rộng gió rét cây cỏ khô héo, nơi lưng cốc có một đầm nước đã kết băng, cách đầm chừng năm trượng có một hang động, nhìn từ xa rất giống một cái giếng đá. Kim Đại Quang thầm nhủ:

- Ba sơn cốc này hoàn toàn khác biệt, mỗi nơi đều có một đặc điểm riêng tạo hóa thật là huyền bí khôn lường...

Lúc này ba người đến trước cửa động, Nam Cung chẳng chút do dự tung mình vào, Kim Đại Quang cũng liền theo sau. Hang động này càng vào sâu càng thấp, lạnh hơn, chừng nửa tuần trà thì đến cuối động. qua phương hướng và thời gian suy đoán hang động này như nằm dưới đầm nước.

Cuối động là một gian thạch thất, với võ công như của Kim Đại Quang mà chỉ có thể trông thấy hai bóng đen chứ không rõ mặt mũi. Vào trong thạch thất Hỏa Dương Địa Quân trước tiên ngồi xếp bằng nơi giữa thạch thất, sau đó dùng tay ra hiệu bảo Nam Cung và Kim Đại Quang ngồi xuống hai bên.

Vừa ngồi xuống liền cảm thấy lạnh khôn tả, Kim Đại Quang thần nghĩ mình sở trường về mặt âm công, trước nay không bao giờ sợ lạnh, nhưng nửa giờ trôi qua Kim

Đại Quang đã bắt đầu cảm thấy không chịu nổi, trộm mắt nhìn hai người kia, thấy họ vẫn bình thường không chút tỏ ra khó chịu, bèn ổn định tâm thần vận công tiếp tục chống lại khí lạnh.

Lại chừng một giờ nữa Kim Đại Quang đã toàn thân run rẩy, sắc mặt xanh đen, hai hàm răng đánh vào nhau kêu cồm cộp, khổ sở vô cùng. Lúc này Nam Cung sắc mặt hồng hào vẫn điềm nhiên ngồi yên. Hỏa Dương Địa Quân đầu bốc hơi nóng mồ hôi nhễ nhại, liếc thấy điệu bộ thảm hại của Kim Đại Quang bèn đứng phắt dậy kêu nóng ồm tỏi, bước nhanh ra khỏi động.

Kim Đại Quang như được đại xá, lập tức đi theo sau, ra ngoài một hồi rất lâu y mới hết run rẩy. Hỏa Dương Địa Quân vừa phất tay áo quạt lau mồ hôi vừa quay sang Nam Cung nói:

- Lão phu ở đây hóng mát một hồi hai người hãy vào Hỏa động trước chờ đợi.

Nam Cung dắt Kim Đại Quang theo đường cũ trở ra cốc trước, đến đỉnh núi Kim Đại Quang ngoảnh lại thấy Hỏa Dương Địa Quân vẫn còn đứng ở cuối cốc phất tay áo quạt lia lịa. Kim Đại Quang thầm nghĩ mình sở trường âm công vậy mà một giờ trong Băng động còn chịu không nổi, chẳng rõ Hỏa động ghê gớm tới mức độ nào đây?

Lúc này đã đến trước gian thạch động nơi y cư trú. Nam Cung đi thẳng tới phí đối diện, đến bên hang động Kim Đại Quang đã đi qua hôm trước và cũng là nơi Nam Cung ẩn thân đột kích Kim Đại Quang. Nam cung đưa tay kéo một sợi dây treo lên vách núi, lại lộ ra một cửa động đen ngòm.

Nam Cung tiến vào trước. Kim Đại Quang vừa vào đến trong động, liền cảm thấy hơi nóng hừng hực ập vào mặt, càng vào sâu càng nóng, chừng hơn một dặm vào đến một gian thạch thất. Nam Cung không nói một lời vào trong thạch thất liền ngồi xếp bằng xuống đất. Kim Đại Quang vừa vào trong thạch thất liền giật mình kinh hãi, thì ra trong thạch thất còn một người xếp bằng nơi giữa, đến gần mới rõ chính là Hỏa Dương Địa Quân.

Kim Đại Quang vừa kinh ngạc lại vừa khiếp sợ rón rén ngồi xuống bên cạnh. Nhưng vừa mới ngồi xuống liền cảm thấy có một luồng sức nóng khủng khiếp từ dưới đất xông lên, chưa đến nửa giờ nội phủ đã nóng như thiêu như đốt, mồ hôi đầm đìa. Nam Cung vẫn điềm nhiên như không. Hỏa Dương Địa Quân la to:

- Không được, lạnh quá! Lạnh quá!

Đoạn đứng lên ra khỏi động trước khi về đến gian thạch động nơi cư trú, Hỏa Dương Địa Quân vẫn còn nổi gai ốc như cực kỳ lạnh lẽo. Lão thấy Kim Đại Quang mồ hôi thấm ướt cả y phục bèn nói:

- Nam Cung ở ngoài nghe người đồn đại là người kể từ khi nhập quan đến đâu cũng gây hấn với nhân vật chính phái, chẳng lẽ chỉ bằng chút công phu như vậy thôi sao?

Kim Đại Quang ngượng ngùng không trả lời được, Hỏa Dương Địa Quân lại nói:

- Lão phu không hề trách người có ý xuất thủ tàn độc với nhân vật chính phái, nhưng người Đông một trận Tây một trận thế kia chẳng những khó có thể thành sự mà còn tự chuốc lấy diệt vong. Hành động của người với mục đích thật sự là gì? Lão phu chưa rõ?

- Văn bối phen này hạ sơn phụng mệnh sư phụ, trước hết đến Tây Vực Mã Bang Na Sơn bái kiến Âm Phong Đạo Nhân Ban Ngọc lão tiền bối, sau đó đến Bát Đạt Châu bái kiến Hắc Sát Ôn Thần Bạc Chuyên Chư lão tiền bối, ý gia sư là muốn văn bối học được Tam Đại Âm Chưởng trong thiên hạ, phối hợp sử dụng đối phó với nhân vật chính phái, báo thù cho tiên nhân.

Hỏa Dương Địa Quân khẽ gật đầu:

- Ý định của sư phụ người đứng đấy!

- Nhưng văn bối bởi nóng lòng báo thù và đâu đâu cũng thấy chướng tai gai mắt bọn người mệnh danh là nhân vật chính phái, nên mới tiện đường trừng trị vài tên...

Hỏa Dương Địa Quân cười khẩy một tiếng ngắt lời:

- Lão, người có biết làm như vậy chẳng những không sớm báo được thù, không chừng còn rước hỏa thiêu thân. Bốn mươi năm trước, lúc phụ thân người tám người bị sát hại, lão phu tự lượng sức mình có thể ứng phó nhất thời, nhưng rồi vì cô thế chưa tiện ra tay. Bốn mươi năm dài nhẫn nại, thấy đều dùng vào việc khổ luyện bản thân và bồi tài hậu nhân, nào ngờ người lại cả gan càn quấy thế này...

Nói đến đó Hỏa Dương Địa Quân như đã tức giận, khoát tay trầm giọng nói:

- Nam Cung đưa y đi nghiêm khắc đôn đốc khổ luyện, trong một năm không được ra khỏi động.

Nam Cung và Kim Đại Quang vội vâng lời cung kính đi ra.